

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ МІСЬКОГО ТРАНСПОРТУ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

LEGAL REGULATION OF RELATIONS IN THE FIELD OF URBAN TRANSPORT: PROBLEMS AND PROSPECTS

Волік В.В.,
кандидат юридичних наук,
Донецька міська рада

У статті розглянуто систему правового регулювання міського транспорту та надано характеристику головних проблем у цій галузі. Зазначено, що система правового регулювання міського транспорту не враховує повною мірою сучасну економічну та соціальну ситуацію у країні. З урахуванням закордонного досвіду автором надано рекомендації з оптимізації правового регулювання відносин у галузі міського транспорту в Україні.

Ключові слова: міський транспорт, правове регулювання, транспортна стратегія, транспортна система.

В статье рассмотрена система правового регулирования городского транспорта и дана характеристика основных проблем данной сфере. Отмечено, что существующая на данный момент система правового регулирования сферы городского транспорта не учитывает в полной мере современную экономическую и социальную ситуацию в стране. На основе зарубежного опыта автором даны рекомендации по оптимизации правового регулирования отношений в сфере городского транспорта в Украине.

Ключевые слова: городской транспорт, правовое регулирование, транспортная стратегия, транспортная система.

In article the author considered system of legal regulation of city transport and the characteristic of the main problems is given to this sphere. It is noted that the system of legal regulation of the sphere of city transport existing at present doesn't consider fully a modern economic and social situation in the country. On the basis of foreign experience the author made recommendations about optimization of legal regulation of the relations in the sphere of city transport in Ukraine.

Key words: city transport, legal regulation, transport strategy, transport system.

Постановка проблеми: міський транспорт є важливою складовою частиною економічної та соціальної інфраструктури міста. Історично саме транспортні комунікації та їх інфраструктура сформували зовнішній вигляд сучасних міст та мегаполісів, їх каркас. Формування сучасних систем міського транспорту в українських містах відбувалося на основі, закладеній в радянську епоху, коли концепція містобудування була оснований на пріоритетному розвитку масового пасажирського транспорту. Завдяки нормам транспортного планування, які існували у Радянському Союзі, маршрутні системи українських міст у загальному випадку склалися з автобусних маршрутів і маршрутів електро-транспорту. Головна проблема існуючої системи правового регулювання міського транспорту полягає у тому, що за межами цієї системи залишилася низка важливих питань, які потребують скорішого вирішення.

Метою наукової статті є дослідження системи правового регулювання міського транспорту, визначення головних проблем у цій галузі та шляхів їх вирішення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що проблема правового регулювання транспорту розглядалася у працях вітчизняних та зарубіжних вчених О.Б. Андрющенко, І.В. Булгакової, В.К. Гіжевського, П.Ф. Горбачова, В.А. Грабельнікова, С.А. Засухи, О.В. Клепікової, А.Й. Косарева, Ю.М. Косого, С.А. Матійко, В.І. Тарабановського, М.Л. Шелухіна та інших. Втім, проблема правового регулювання міського транспорту залишається розглянутою недостатньо, та потребує подальших досліджень.

Викладення основного матеріалу. Функціонування міського транспорту в Україні регулюється низкою нормативно-правових актів, за допомогою яких реалізується стратегічна мета державної політики в транспортній сфері: гарантоване та ефективне задоволення потреб у якісному перевезенні пасажирів в умовах ринкових відносин [1, с. 4]. Правове регулювання діяльності міського транспорту здійснюють у межах своєї компетенції Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Міністерство інфраструктури України, спеціально уповноважені на це органи транспорту, місцеві органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування.

Як свідчить міжнародна практика, ефективне функціонування транспортної системи залежить від національного законодавства, яке відповідає міжнародно-правовим нормам його стабільності, оптимальної тарифно-цінової і податкової політики у цій сфері, розвиненої транспортної інфраструктури міжнародного значення, сучасних систем організації документообігу, розрахунків, інформаційного забезпечення [2, с. 37].

Політика посилення взаємодії України з ЄС, яка була проголошена у Транспортній стратегії України до 2020 року, передбачає, що для України модернізація повинна здійснюватися синхронно для того, щоб повністю інтегруватися в загальноєвропейські задачі транспортної політики та стратегії до 2050 року [2, с. 38]. З огляду на це, у галузі міського транспорту інтеграція вітчизняної транспортної системи до європейської та міжнародної транспортних систем повинна здійснюватися шляхом приєднання і забезпечення виконання міжнародних транспортних конвенцій та угод; розроблення та впровадження відповідно до міжнародних вимог технічних та технологічних регламентів і стандартів; уніфікації вимог до перевізників тощо [3].

Метою зазначеної стратегії є визначення концептуальних засад формування та реалізації державної політики, щодо забезпечення стабільного та ефективного функціонування галузі транспорту, створення умов для соціально-економічного розвитку країни, підвищення конкурентоспроможності національної економіки і рівня життя населення. При цьому основними принципами та напрямками реалізації стратегії у галузі міського транспорту є:

- забезпечення доступності транспортних послуг для всіх верств населення, зокрема осіб з обмеженими фізичними можливостями, малозабезпечених громадян;
- узгодження планів розвитку транспортної інфраструктури з генеральною схемою планування території України, планами використання земельних ресурсів;
- реалізація жорсткої антимонопольної політики;
- лібералізація ціноутворення на ринку транспортних послуг;
- функціонування транспортних підприємств на засадах самоопукності;

- концентрація фінансових ресурсів на виконанні основних завдань розвитку галузі транспорту;
- компенсація з державного та місцевих бюджетів витрат, пов'язаних з перевезенням пільгових категорій громадян;
- забезпечення екологічної безпеки, обов'язкового дотримання екологічних стандартів і нормативів під час провадження діяльності у галузі транспорту;
- стимулювання розвитку енергозберігаючих і екологічно безпечних видів транспорту [3].

Курс на європейську інтеграцію становить принципово нові завдання щодо інтеграції транспортної системи України в транс'європейську мережу, гармонізації законодавства та адаптації до європейських норм та стандартів. Висунуті Європейською Комісією у Стратегії розвитку транспортного комплексу євразони до 2015 року вимоги встановлюють пріоритети розвитку не тільки ефективного комплексу з точки зору економічних результатів діяльності, а перш за все, такі, що відповідають трьом основним завданням:

- «розумне» зростання, яке ґрунтується перш за все на знаннях і інноваціях;
- життєздатне зростання, яке сприятиме формуванню ресурсоефективної та конкурентоздатної економіки;
- змістовне зростання, яке формує економіку високої зайнятості та має соціальну та територіальну єдність [2, с. 38].

Система міського транспорту у великих містах, що розвиваються, стикаються із серйозними проблемами, пов'язаними із постійним зростанням населення міст, великою кількістю приватних автомобілів, заторами тощо. Тому, коли транспортна система має певні труднощі, наслідки цього відчувають і домашні господарства, і підприємства, і суспільство в цілому [4].

Слід зазначити, що тенденції розвитку маршрутного пасажирського транспорту мають спільний характер для всіх українських міст, різниця між містами полягає лише у конкретній реалізації цих тенденцій в умовах конкретного міста. Загальність тенденцій обумовлена проведенням в Україні державної політики переведення учасників транспортного процесу на ринкові взаємовідносини, приватизації абсолютної більшості автотранспортних підприємств та, зокрема, привабливості для бізнесу роботи на міських маршрутах [1, с. 3].

Серед наслідків сучасної державної політики можна відзначити істотне, порівняно із радянським періодом, скорочення обсягів перевезень пасажирів електротранспортом, здійснення значного обсягу автобусних перевезень автобусами малої місткості та мікроавтобусами на комерційних маршрутах. При цьому велика частина маршрутів існує лише номінально, оскільки вони з'явилися у результаті комерційних проєктів, але не виправдали сподівань ініціаторів цих проєктів [1, с. 4].

У цьому контексті важливим питанням є визначення пріоритету комерційної або соціальної функції у процесі експлуатації міського транспорту. Ця проблема залишається дуже актуальною у багатьох країнах світу. Проте слід зазначити, що сьогодні вона не має однозначного вирішення. Загальна тенденція йде до того, що міський транспорт не може належним чином функціонувати без певної зовнішньої фінансової підтримки [5, с. 7]. У багатьох великих європейських містах така зовнішня фінансова підтримка перевищує половину збитків на утримання міського транспорту. Проте потреба у такій підтримці постійно зростає.

В Україні багато науковців та практиків приділяють увагу вивченню зарубіжного досвіду державного регулювання економіки. Сьогодні загальною тенденцією для багатьох країн Західної Європи є лібералізація економіки. Дослідження такого зарубіжного досвіду країн, які мають схожі з українською економікою проблеми, є, на наш по-

гляд, дуже важливим та актуальним кроком для визначення та формування державної політики у галузі міського пасажирського транспорту.

На початку двохтисячних років у багатьох сучасних європейських країнах були здійснені певні кроки, пов'язані із зменшенням державного впливу у галузі міського транспорту. Ці кроки мали певний позитивний ефект. Втім, окрім цього, у багатьох випадках методи державного управління у галузі міського транспорту утворювали певні складнощі. Зокрема, через надмірне заниження тарифів на перевезення міським транспортом мав місце дефіцит транспортних послуг, який полягав у перевантаженні транспортної інфраструктури, нестачі транспортних засобів, пробках, чергах тощо [6, с. 134].

Слід зазначити, що на сучасному етапі умови, у яких розвивається міський транспорт, дуже відрізняються від тих, які існують у інших промислово розвинутих країнах. Перш за все, це проявляється у процесі ціноутворення, визначенні джерел фінансування, різниці технологічного та структурного порядку. До того ж, істотними є вимоги до рівня комфорту та надійності перевезення, різними є обсяги перевезень на міському та індивідуальному транспорті. Різними є критерії, за якими визначається рівень транспортного обслуговування [6, с. 133].

У процесі вдосконалення системи управління міським транспортом необхідно забезпечити доступність цих послуг, забезпечити їх безпеку для громадян, суспільства та держави. У зв'язку із цим важливим кроком у цьому напрямку є ліцензування на транспорті та вдосконалення процедури отримання спеціального дозволу на здійснення перевезень вантажів та пасажирів [7, с. 42].

Дуже актуальними залишаються питання перевезення пільгових категорій громадян. Причиною неузгодженості державних та муніципальних інтересів у цьому питанні є відсутність закріпленого на законодавчому рівні порядку персоналізованого обліку громадян, які мають право на пільговий проїзд. Вирішенням цієї проблеми може стати ухвалення відповідного закону про порядок проведення персоналізованого обліку громадян, які мають право пільгового проїзду на всіх видах транспорту. Цей правовий акт повинен містити в собі комплекс заходів з боку усіх зацікавлених державних та муніципальних органів по збиранню та використанню відомостей про осіб, які мають право на пільговий проїзд у всіх видах транспорту, у тому числі і у міському [7, с. 37]. Ухвалення цього законодавчого акту буде сприяти зниженню необґрунтованих бюджетних витрат і дозволить більш ефективно використовувати державні та муніципальні кошти, які компенсують затрати на реалізацію заходів, пов'язаних із наданням зазначених пільг.

Процес оптимізації правового регулювання міського транспорту повинен здійснюватися у тісній взаємодії з громадськістю. Важливим та дієвим інструментом реалізації такої політики можна назвати проведення опитування пасажирів за спеціально розробленими методиками. Отримані таким чином результати далі використовують для підготовки рішень по вдосконаленню усіх аспектів організації руху міського транспорту [8, с. 334]. Таким чином, систематичне узгаляння таких опитувань дозволить розробити певні стандарти на транспортне обслуговування з боку міського транспорту. Наявність такого стандарту передбачає певні гарантії його виконання з боку держави та право кожного пасажиря пред'являти претензії у разі порушення умов цього стандарту.

Соціальна значимість обслуговування населення з боку міського транспорту підтверджується концепцією державної політики у цій галузі. Втім, важливою причиною недостатнього обслуговування міст з боку міського транспорту є відсутність механізмів, які дозволяють забезпечувати нормальне відтворення основних фондів, і перш

за все, рухомого складу. Ці обставини викликані реаліями ринкових відносин, які не завжди залишаються ефективними в конкретних ситуаціях галузевої специфіки. У цьому випадку має місце протиріччя соціального змісту послуги та її комерційного результату.

Також до суттєвих проблем у цій галузі можна віднести існуючий порядок оплати за проїзд, невизначеність у процесі ціноутворення, наявність некерованої системи надання некомпенсованого безоплатного проїзду, неповнота отримання оплати за фактично надані послуги тощо [8, с. 342]. Таким чином, можна стверджувати, що ключовою стратегією для сталого розвитку міст

у довгостроковому періоді є їх забезпечення сучасною системою міського транспорту, яка буде привабливою для населення.

Висновки. Правове регулювання міського транспорту потребує вдосконалення. Зміни у системі правового регулювання повинні здійснюватися із урахуванням економічної ситуації у країні та у тісній взаємодії з споживачами транспортних послуг – населенням. Використання позитивного закордонного досвіду у галузі управління міським транспортом має сприяти впровадженню в Україні європейських стандартів та якості надання транспортних послуг населенню.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Горбачов П.Ф. Сучасні наукові підходи до організації роботи маршрутного пасажирського транспорту в містах: [монографія] / П. Ф. Горбачов. – Харків: ХНАДУ, 2009. – 196 с.
2. Ільченко С.В. Імплементація міжнародного досвіду надання транспортних послуг до української практики / С. В. Ільченко // Проблеми управління економіки, екології та права, щодо розвитку транспортно-логістичного комплексу України: матеріали всеукр. наук.-практ. конференції. – Одеса: ІПРЕЕД НАН України, 2011. – 189 с.
3. Про схвалення транспортної стратегії України на період до 2020 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.10.2010 р. №2174-р // Офіційний вісник України. – 2010. – № 92. – том 2. – стор. 545. – ст. 3280.
4. The World Bank: Urban Transport [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://web.worldbank.org/WBSITE/EXTERNAL/TOPICS/EXTTRANSPORT/EXTURBANTRANSPORT/0,,menuPK:341455~pagePK:149018~piPK:149093~theSitePK:341449,00.html>
5. Косарев О.Й. Шляхи і проблеми розвитку та інтеграції української автотранспортної системи до європейської / О.Й. Косарев, Ю.С. Герасимчук // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – №8 (98). – С.5 – 11.
6. Матійко С.А. Напрями вдосконалення законодавчої бази у сфері регулювання розвитку транспортної системи / С. А. Матійко // Економіка та держава. – 2010. – № 10. – С.133–135.
7. Грабельніков В.А. Адаптація системи міського пасажирського транспорту до ринкових умов господарювання / В.А. Грабельніков // Державні механізми управління природокористуванням. – 2012. – вип. 246. – С. 35 – 42.
8. Коссоп Ю.М. Экономика и управление на городском электрическом транспорте. – М.: Мастерство, 2002. – 352 с.

УДК 347.78

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ТА ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ТА СУМІЖНИХ ПРАВ В УКРАЇНІ

FEATURES OF LEGAL PROTECTION OF COPYRIGHT AND RELATED RIGHTS IN UKRAINE

Вахоньса Т.М.,

кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільного, господарського, адміністративного права і процесу Чернігівського національного технологічного університету

Гаркава А.С.,

асистент кафедри цивільного, господарського, адміністративного права і процесу Чернігівського національного технологічного університету

У статті досліджено поняття та складові правової охорони авторських та суміжних прав, з'ясовано сутність та зміст захисту авторських та суміжних прав. Також виявлено співвідношення поняття правової охорони та захисту авторських та суміжних прав. У процесі дослідження визначено механізми здійснення правової охорони та захисту авторських та суміжних прав в Україні.

Ключові слова: авторське право, суміжні права, правова охорона, захист, порушення.

В статье исследовано понятие и составляющие правовой охраны авторских и смежных прав, выяснены сущность и содержание защиты авторских и смежных прав. Также выявлено соотношение понятия правовой охраны и защиты авторских и смежных прав. В процессе исследования определены механизмы осуществления правовой охраны и защиты авторских и смежных прав в Украине.

Ключевые слова: авторское право, смежные права, правовая охрана, защита, нарушение.

Concepts and components of legal protection of copyrights and related rights are investigated in the article. Essence and nature of copyrights and related rights defense are determined. Correlation between the concepts of legal protection and defense of copyrights and related rights is also discovered. Principles of exercise of legal protection and defense of copyrights and related rights in Ukraine are determined during the research.

Key words: copyright, related rights, legal protection, defense, infringement.

Правова охорона інтелектуальної власності має велике значення для можливості функціонування інституту авторського права та суміжних прав в Україні та для здійснення захисту авторських та суміжних прав громадян в Україні та за кордоном. Правова охорона авторських та суміжних прав базується на нормотворчій, організацій-

но-адміністративній, контролюючій, захисній та інших видах діяльності спеціальних державних органів. Однак останнім часом особливу увагу держави звертають на те, що охорона інтелектуальної власності залежить не тільки від правотворчої та захисної діяльності держави, а також і від самих володільців майнових та особистих немайнових

**Державний вищий навчальний заклад
«Ужгородський національний університет»
Міністерства освіти і науки України**

**Електронне наукове видання
«Порівняльно-аналітичне право»**

№ 3-2, 2013

**Ужгородський національний університет
Ужгород 2013**

ББК 72.96.67
УДК 001:34

Порівняльно-аналітичне право – електронне наукове фахове видання юридичного факультету ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Головний редактор: **Бисага Юрій Михайлович** – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Заст. гол. редактора: **Белов Дмитро Миколайович** – доктор юридичних наук, доцент, доцент кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Відповідальний секретар: **Рогач Олександр Янович** – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного права та порівняльного правознавства юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Члени редакційної колегії:

Фазикош Василь Георгійович – кандидат юридичних наук, професор, декан юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Ярема Василь Іванович – доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Семерак Олександр Созонович – кандидат юридичних наук, професор, завідувач кафедри кримінального права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Лемак Василь Васильович – доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України, завідувач кафедри теорії та історії держави і права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Лазур Ярослав Володимирович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Сідак Микола Васильович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри господарського права юридичного факультету ДВНЗ «УжНУ»

Бедь Віктор Васильович – доктор юридичних наук, професор, ректор Карпатського університету ім. А. Волошина

Федоренко Владислав Леонідович – доктор юридичних наук, професор, заступник начальника Навчально-наукового інституту заочного та дистанційного навчання – декан юридичного факультету Національної академії внутрішніх справ

Севрюков Олександр Павлович – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального та конституційного права Люберецької філії Російського державного соціального університету (м. Люберці, Російська Федерація)

Видання «Порівняльно-аналітичне право» включено до переліку наукових фахових видань, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук з юридичних дисциплін.

Наказ Міністерства освіти і науки України № 463 від 25 квітня 2013 р.

*Рекомендовано до опублікування Вченою радою
ДВНЗ «Ужгородський національний університет», протокол № 8 від 29 серпня 2013 року.*

Волік В.В. ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН У СФЕРІ МІСЬКОГО ТРАНСПОРТУ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ.....	113
Вахонєва Т.М., Гаркава А.С. ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ ТА ЗАХИСТУ АВТОРСЬКИХ ТА СУМІЖНИХ ПРАВ В УКРАЇНІ.....	115
Дідук А.Г. «ОХОРОНЮВАНИЙ ЗАКОНОМ ІНТЕРЕС» ЩОДО КОНФІДЕНЦІЙНОЇ ІНФОРМАЦІЇ (КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ ТА НОУ-ХАУ).....	120
Діковська І.А. СВОБОДА СТОРІН УКЛАДАТИ ДОГОВОРИ, НЕ ПЕРЕДБАЧЕНІ ЗАКОНОДАВСТВОМ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ.....	123
Єременко К.О. ПРАВОВІ НАСЛІДКИ ПОРУШЕННЯ ВИМОГ ЩОДО ПРОСТОЇ ПИСЬМОВОЇ ФОРМИ ПРАВОЧИНУ.....	126
Іванова К.Ю. ДОГОВОРИ ПРО ТРАНСФЕР ТЕХНОЛОГІЙ: СПІРНІ ПИТАННЯ.....	129
Колосов Р.В. СУЧАСНІ ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ МОДЕЛІ АГЕНТСЬКОГО ДОГОВОРУ.....	132
Конончук Н.М. ПОНЯТТЯ ТА ЕЛЕМЕНТИ ПРАВА ДИТИНИ НА СІМЕЙНЕ ВИХОВАННЯ.....	135
Левківський Б.К. ЗАХИСТ ПРАВ ДИТИНИ: ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ БАТЬКАМИ ПРАВА НА САМОЗАХИСТ ДИТИНИ.....	139
Лежух Т.І. СПЕЦИФІКА ДОКАЗУВАННЯ У СПРАВАХ ПО ЗАХИСТУ ЧЕСТІ, ГІДНОСТІ ТА ДІЛОВОЇ РЕПУТАЦІЇ.....	143
Мухайлиук Г.О. ОСОБЛИВОСТІ ПОРУШЕННЯ ПРАВ НА ОКРЕМІ ОБ'ЄКТИ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ У КОНТЕКСТІ АНАЛІЗУ ДИРЕКТИВИ 89/104/ЄЕС ПРО ТОВАРНІ ЗНАКИ.....	148
Москалюк Н.Б. РОЛЬ ГУМАННОСТІ І МОРАЛІ В ПРОЦЕСІ НАБУТТЯ ПРАВ НА ВИНАХОДИ ТА КОРИСНІ МОДЕЛІ.....	151
Федюк Л.В. ЗАХИСТ ПРАВА ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ НА ДІЛОВУ РЕПУТАЦІЮ.....	154
РОЗДІЛ 4	
ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО.....	158
Гарагонич О.В. ПОНЯТТЯ ТА ПРИНЦИПИ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ.....	158
Герасименко Н.О. ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ФІНАНСУВАННЯ КОМУНАЛЬНИМ БАНКОМ ВИДАТКІВ МІСЦЕВИХ БЮДЖЕТІВ.....	161
Кампі О.Ю. ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЗДІЙСНЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗІ СПІЛЬНОГО ІНВЕСТУВАННЯ.....	164
Капустін В.В. БАНКРУТСТВО: ГЕНЕЗИС, СУТНІСТЬ І ПОНЯТТЯ В УМОВАХ СЬОГОДЕННЯ.....	168
Ніколенко Л.М. ОБ'ЄКТ ПЕРЕГЛЯДУ ЗА НОВОВІЯВЛЕНИМИ ОБСТАВИНАМИ У ГОСПОДАРСЬКОМУ СУДОЧИНСТВІ.....	171
РОЗДІЛ 5	
ТРУДОВЕ ПРАВО; ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....	175
Возгріна Т.Ю. ГЕНЕЗА РОЗВИТКУ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.....	175
РОЗДІЛ 6	
ЗЕМЕЛЬНЕ ПРАВО; АГРАРНЕ ПРАВО; ЕКОЛОГІЧНЕ ПРАВО; ПРИРОДОРЕСУРСНЕ ПРАВО.....	178
Луценко Д.С. УКЛАДЕННЯ ДОГОВОРІВ ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ ТОРГІВ В ХОДІ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ.....	178
Поліщук О.Г. ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ НАБУТТЯ ЗЕМЕЛЬНИХ ДІЛЯНОК КОМУНАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ У КОРИСТУВАННЯ НА КОНКУРЕНТНИХ ЗАСАДАХ.....	181
Сидоров Я.О. РОЗВИТОК АГРАРНИХ ПРАВОВІДНОСИН У СФЕРІ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ.....	185
РОЗДІЛ 7	
АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО.....	188
Анпілогов О.В. СПІВВІДНОШЕННЯ ФУНКЦІЙ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ.....	188
Бєлік В.О. ПОНЯТТЯ ТА СТРУКТУРА МЕХАНІЗМУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОЇ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ ПРОКУРАТУРОЮ УКРАЇНИ.....	191
Боднарчук О.Г. РОТАЦІЯ КАДРІВ ЯК ОДИН ІЗ ДІСВИХ МЕХАНІЗМІВ ПОПЕРЕДЖЕННЯ МОЖЛИВИХ КОРУПЦІЙНИХ ПРОЯВІВ У КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧІЙ СИСТЕМІ.....	196
Войнолович С.Ю. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ОРГАНІЗАЦІЇ СИСТЕМ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ЮСТИЦІЇ.....	200